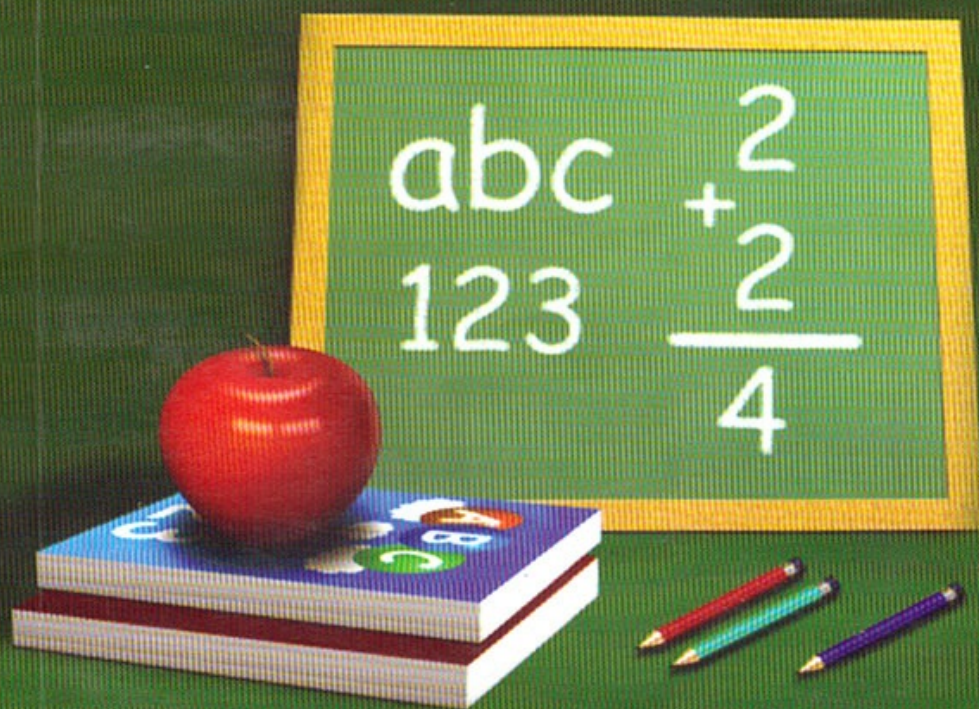

ကောင်းသန့်

ချစ်တပည့်...သို့

အခန်း(၁)

သင်ယူလေ့လာမှု
မရှိတဲ့ ဘဝဟာ
ရှင်လျက်နဲ့
သေနေတဲ့ဘဝပဲ။

သူများရှေ့မှာ အမြဲ
လက်မထောင်ပြီး
နေနိုင်ဖို့
သူများထက်
ပိုအလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက် ...။

**Home is the best
place**

အိမ်သာလျှင်
အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။

ချစ်တပည့်...

Life without learning is death.

သင်ယူလေ့လာမှု မရှိတဲ့ ဘဝဟာ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေတဲ့ ဘဝပဲ။

ဒါကြောင့်...

တို့တစ်တွေဟာ ပညာရပ်တွေ အမျိုးမျိုးကို

ဆည်းပူးလေ့လာနေကြရတာ ပေါ့။ တွေးတောဆင်ခြင်စရာ အသိပညာ၊

အတတ်ပညာတွေ ဘာသာရပ်တိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ရယူတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။

ဘာသာရပ်တစ်ခုကို စာမေးပွဲအောင်ရုံလောက်ပဲ ကျက်မှတ်ပြီး

မေ့ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် တို့ရဲ့ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုနဲ့ သုံးစွဲခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို

နှမြောဖို့ကောင်းတယ်။ အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို သုံးစွဲပြီးပင်ပန်းပန်း

ကြိုးစားကျက်မှတ်ခဲ့ရပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီ ဘာသာရပ်တွေထဲက ကိုယ့်အတွက်

အသုံးတည့်ပညာတွေကို ခေါင်းထဲကို အသေရိုက်ထည့်ပစ်ခဲ့ရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ စာတွေကို နောက်တစ်ကြိမ်

ပြန်ဖတ်ဖို့အချိန်မပေးသင့်တော့လို့ပေါ့။

ချစ်တပည့်...

မင်း သင်နေတဲ့ ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်တွေထဲမှာ မင်းမကြိုက်တဲ့

မင်းစိတ်မဝင်စားတဲ့ မင်း မသင်ချင်တဲ့စာတွေဟာ မင်းကြိုက်တဲ့

သီချင်းစာသားတွေလောက် ဖတ်လို့ကောင်းမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒီ

စာတွေကို မင်ဘာလို့ သည်းညည်းခံပြီး ကျက်မှတ်နေရတာ လဲ။ အသေအချာ

ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။

အဲဒီ စာတွေရမှ မင်းစာမေးပွဲအောင်မယ်။ စာမေးပွဲအောင်မှ
အတန်းတက်ရမယ်။ ကိုယ်တက်ချင်တဲ့တက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့်ရပြီး
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရှိမယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာတွေကို ဖတ်နေရတာ
မဟုတ်လား။

မင်းရဲ့အနာဂတ် အကျိုးစီးပွားအတွက် မင်းလုပ်နေတာ။
သူတစ်ပါးအတွက် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီပညာရပ်တွေကို
မင်းမိဘတွေက ငွေကုန်ခံပြီး သင်ပေးနေတာ အကြောင်းရှိတယ်။ အသိပညာ၊
အတတ်ပညာ ရေရေရာရာမရှိဘဲ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်
ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သိလို့ မင်းအတွက် အချိန်ကုန်
ငွေကုန်ခံနေတာ။

အဲဒီ တော့ သူများပြောမှ စာကျက်တာမျိုး၊ ကြိုးစားတာမျိုးလုပ်နေရင်
မင်းဟာ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုနည်းတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါဆိုရင်
သူများနောက်မှာ မင်းအမြဲနေရလိမ့်မယ်။ မင်းက သူများနောက်မှာ
နေချင်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ... ဆရာသိပ်သိတာပေါ့။ သူများရှေ့မှာ
အမြဲလက်မထောင်ပြီး နေနိုင်ဖို့ သူများထက် ပိုအလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်...။

ချစ်တပည့်...

ကျွန်တော်က စိတ်ပါမှ စာကျက်လို့ရတာ ။ စိတ်မပါရင်
ဘာစာမှကျက်လို့မရဘူးတဲ့။

မင်းပဲ အပြောကောင်း။

စိတ်ပါမှသာ လုပ်ကြစတမ်းဆိုရင် လောကကြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။

ဆရာဝန်ကလည်း စိတ်ပါမှ ဆေးကုမယ်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမကလည်း
စိတ်ပါမှမွေးပေးမယ်။ မင်း အမေကလည်း စိတ်ပါမှ ချက်ပြုတ်ကျွေးမယ်။
ကျောင်းဆရာကလည်း စိတ်ပါမှ စာသင်မယ်။ ဈေးသည်ကလည်း စိတ်ပါမှ
ဈေးရောင်းမယ်။ ရဲကလည်း လူဆိုးတွေကို စိတ်ပါမှ ဖမ်းမယ်ဆိုရင်
ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။

စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ လူဆိုတာ
ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သိပြီး၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေအောင် လုပ်ကြရတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း လောကကြီး စိုပြည်နေတာပေါ့။

မင်းက ကျောင်းသား။ မင်း တာဝန်က စာကျက်ဖို့။ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊
မပါသည်ဖြစ်စေ မင်းစာကျက်ရမှာပဲ။ အဲဒါ မင်းရဲ့ ဘဝပေးတာဝန်ပဲ။

ဘဝပေးတာဝန် မကျေပွန်လို့ကတော့ လူတကာရဲ့ အငြိုငြင်
မင်းခံရလိမ့်မယ်။ ဟိုလူက အပြစ်တင်ဝေဖန်လိုက်၊ ဒီလူက ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုက်နဲ့
မင်းအတွက် နေစရာနေရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ မင်းကြောင့်...
မင်းမှာသာ တာဝန်ရှိလို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။

ချစ်တပည့်...

Home is the best place.

အိမ်သာလျှင် အကောင်းဆုံးနေရာ . . . တဲ့။ မင်း ဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊
ဘယ်မှာပဲနေနေ မင်းအိမ်လောက် နေရတာ ဟန်မကျနိုင်ပါဘူးကွာ။

ဒါတောင်မင်းက ပြောသေး။ အိမ်မှာ မနေချင်ဘူးတဲ့။
အမြဲတမ်းဆူပူနေတာပဲတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်ထွက်လည်နေတာပဲ
ကောင်းတယ်တဲ့။

ကဲ... မင်းသဘောအတိုင်းပဲ လည်ချင်သလောက် လည်စမ်းပါ။

မင်းကိုနံနက်၊ ည ထမင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ဘယ်သူက အကြာကြီး
ကျွေးထားမှာလဲ။ စဉ်းစားနော်။ မင်း အသုံးစရိတ် ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ။
မင်းအတွက် စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ အဝတ်အစားတွေ ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ။
စဉ်းစားနော်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဒုက္ခတောင် ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး။ သူများရဲ့
အပိုဒုက္ခတွေကို မလွှဲရှောင်သာလို့သာ လုပ်ပေးမယ်။ အကြာကြီး ဘယ်သူမှ
လုပ်မပေးဘူး။

မင်းရဲ့ တာဝန်တွေကို မင်းကိုဒုက္ခခံ မွေးထုတ်ပေးတဲ့ မင်းမိဘနဲ့
မင်းအိမ်ကသာ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း တာဝန်ယူကြမှာ။ သိရဲ့လား ငတုံးရဲ့။

သိပ် စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ကိုယ့်လူ။ ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ မရဘူး။
မင်းအိမ်က ထွက်သွားတာနဲ့ မင်းဟာ အခြေအနေမဲ့ကောင် ဖြစ်သွားပြီ။ သူများ
ကြည်ဖြူရင်လည်း ခဏပဲဆိုတာ မင်း စောစောက သဘောပေါက်။

ချစ်တပည့် . . .

အိမ်မှာ မင်းက ‘ဟောက်စား’ တဲ့။ အငယ်တွေကိုလည်း သိပ်နိုင်တယ်။
အကြီးတွေကိုလည်း ခံပြောသတဲ့။ အဖေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ လူမထင်ဘူးတဲ့။

မင်း...တော်တော် ခက်ပါလား။ ဘာလို့ တိရစ္ဆာန်စိတ်ထားရတာ
လဲကွာ။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းဆဲ လုပ်ကြတယ်။ တွေ့တဲ့သူကို
ရန်သူလို့မှတ်ပြီး ရန်ပြုချင်တယ်။ မင်းတွေ့ဖူးမှာပါ။ လမ်းထဲကို
ခွေးတစ်ကောင်ဝင်တာနဲ့ အဲဒီ လမ်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ခွေးတွေအားလုံးထွက်ပြီး
ရန်လုပ်ကြတယ်။ သူတို့နိုင်မယ်ထင်ရင် ဝိုင်းတွယ်ပြီး၊ မနိုင်ဘူးထင်ရင် ဝိုင်းတွယ်ပြီး၊
မနိုင်ဘူးထင်ရင်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဟောင်နေတတ်ကြတယ်။

အခုလည်း မင်းစဉ်းစားကြည့်။ မင်းအဖေကျတော့ နိုင်မယ်မထင်လို့ ငြိမ်ခံနေတယ်။ မင်းအမေနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကျတော့ နိုင်တယ်ဆိုပြီး ‘ဟောက်စား’ လုပ်တယ်။ အဲဒီ တော့ မင်းစိတ်ဟာ ဘာစိတ်ဖြစ်သွားပြီလဲ။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း။

လူတွေက မင်းကို အပြစ်တင်ရင် မင်းခံချင်သလား။ သူတို့ဆူပူကြိမ်းမောင်းရင်ကော မင်းကြိုက်လား။ ကိုယ်မကြိုက်တာကို သူများကော ကြိုက်မှာတဲ့လား။

မင်းလိုချင်တာ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတာမျိုး။ ကိုယ့်ကို အားပေးချီးမွမ်းတာမျိုး မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို မင်းက သူတို့ကို အဲဒီ လိုမျိုး အရင်ဆက်ဆံပါ။ ဒါမှ မင်းလိုချင်တာ ပြန်ရမှာပေါ့။

ဒီမှာ ကိုယ့်လူ လောကကြီးမှာ ကိုယ်ကမပေးဘဲ သူ့ဆီက ဘာမှပြန်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား။

ချစ်တပည့် ...

မင်းကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက မင်းကို မကြည်လို့ ကျောင်းပြေးပြီ ဘီယာသွားသောက်တယ် ဟုတ်လား။ မင်း ... လူစွမ်းကောင်းပဲ။ အသိတရားရှိတဲ့ လူတွေ မလုပ်ရဲတာမျိုး မင်း လုပ်ရဲတယ်။ မင်း သတ္တိကောင်း။ နေရာလွဲတာပဲ ခက်တယ်။

တစ်ခါတလေ လုပ်မိတာမျိုးကတော့ အပြစ်သိပ်မတင်ချင်ပါဘူး။ လူငယ်တွေဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဲလို့ ဆရာနားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘဝမှာ တစ်ခါတလေလေး လုပ်မိတာကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာ ဘဝပျက်သွားတာမျိုး ကြုံတတ်တယ်။

ဆရာငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် အမျိုးကောင်းသားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး
ဓားနဲ့ထိုးကြတယ်။ တစ်ယောက်က သေပြီး၊ တစ်ယောက်က ထောင်(၁၀) နှစ်
ကျသွားတယ်။ တဒင်္ဂလေးဖြစ်သွားတာ။

နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဘိန်းဖြူကို
ပထမဆုံးအကြိမ် စမ်းသောက်နေတုန်းမှာ ရဲကမိသွားလို့ ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ်
ကျသွားတယ်။ လိုက်သွားမိတဲ့အကြိမ်မှာ ဖြစ်သွားတာ။

နောက်တစ်ယောက်က ကျောင်းပြေး အရက်သောက်ပြီး ရေကူးတာ
ရေနစ်သေသွားတယ်။

အဲဒီ လို တစ်ကြိမ်တလေ တဒင်္ဂလေးလုပ်မိတာဟာ ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့
အမှားကြီးတွေ လုပ်မိတတ်တယ်ကွ။ မင်းကို ကြိုသိစေချင်တယ်။

ချစ်တပည့် . . .

‘သူငယ်ချင်း’ အချို့ကို အားကျပြီး သူတို့လို မသုံးစွဲနိုင်လို့
မင်းစိတ်လေနေတယ်ဆို၊ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့အဖေရဲ့ ဆယ်လူလာဖုန်း
ယူလာတယ်၊ တချို့က ဝယ်ပြီးစ ကားသစ်ကြီး မောင်းလာတယ်။ တချို့က
ငါးရာတန် အုပ်လိုက်ယူလာပြီး ဟော်တယ်တွေ သွားကြတယ်လို့ မင်းပြောတယ်။

သူတို့ကို အားမကျပါနဲ့ကွာ။ သူတို့က မှိုင်းဝနေတဲ့ မီးပုံးပျံတွေကွ။
မြေကြီးနဲ့ လွတ်နေပြီ။ သူတို့ကို အားကျပြီး သူတို့ကို ဖက်တွယ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းက
အရင်ပြုတ်ကျမယ်။ ပြီးတော့ အကျနာလိမ့်မယ်။

လူဆိုတာ အတိတ်ဘဝရဲ့ ကံကျွေးစားတွေပါကွာ။ အတိတ်ဘဝက
လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကြောင့် ဒီဘဝမှာ ခံစားနေရတာ ။ သူတို့ကို မနာလို

မဖြစ်နဲ့။ ဪ... သူတို့ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းရှာကြတယ်လို့
မုဒိတာပွားပေးလိုက်ပါ။

သူတို့ဘဝနဲ့ သူတို့ရှိပါစေ။ သူတို့နဲ့ မင်းလွတ်လွတ်ကင်းကင်း
နေလိုက်ပါ။ မင်းရဲ့ စိတ်သောက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်တဲ့ရောဂါ
ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

မတူလျှင် မတူနဲ့ကိုယ့်လူ။ ကိုယ်ပြုသမျှကံ ကိုယ်ပြန်ခံရတာ ။ ဖားတုလို့
ခရုခုန် အိုင်ပျက်ရုံသာ ရှိတော့မပေါ့ . . . တဲ့။ မင်းကြားဖူးတယ်နော်။

ချစ်တပည့် . . .

သူများတွေ ငွေသုံးတာ အားကျပြီး(၁၀)တန်းအောင်ရင်
ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ နိုင်ငံခြား အလုပ်သွားလုပ်မယ်လို့ မင်းအဖေကို ပူဆာတာ
ငါပြန်ကြားရတယ်။

ဘာအတတ်ပညာမှမရှိဘဲ နိုင်ငံခြားသွားပြီး
အိုးတိုက်ပန်းကန်ဆေးအလုပ်နဲ့ ငွေထုပ်ပိုက်ပြန်လာကြတာ လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ်စုနှစ်လောက်ကပါကွာ။ အခု မလွယ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းသိလား။

ဂျပန်အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံအားလုံးလိုလို
စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး သူတို့လူမျိုးကိုတောင် အလုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။
သူတို့နိုင်ငံအတွက် လိုအပ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား အတတ်ပညာရှင်တွေကိုသာ ချန်ပြီး
ကျန်တာတွေ ပြန်မောင်းထုတ်ပစ်နေတာ မင်းနားစွင့်လိုက်တာနဲ့ ကြားမှာပါ။ ဒါတွေ
မသိဘဲ ပွဲစားစကားယုံပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားလို့ကတော့ ဒုက္ခနွံညစ်မှာ
မင်းနစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ အေးအေးမနေဘဲ သူများနိုင်ငံမှာ over stay
နေမိလို့ ထောင်ဒဏ်ခံနေရတဲ့ သူတွေအကြောင်း မင်းသိရဲ့လား။ ပွဲစားက မင်းကို

ဒါတွေဘယ်ပြောမလဲ။ တစ်လကို ဒေါ်လာ ဘယ်လောက်ရမယ်၊ တစ်နှစ်ဆိုရင် မင်းရင်းထားတဲ့ငွေ ကျေပြီ။ မင်းအိမ်ကို ဘယ်လောက်တောင် ပြန်ပို့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မက်လုံးတွေပဲ မင်းကြားမှာပါ။

ဒေါ်လာအသံကြားပြီး မင်းစွန့်စားမယ်ဆိုရင် ငါးမျှားချိတ်ကို မမြင်ဘဲ ငါးစာကိုသာမြင်တဲ့ သနားစရာ ငါးသတ္တဝါနဲ့ တူတော့မှာပဲ။ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တကယ့်ကို နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ်လုပ်မယ် ဆုံးဖြတ်ထားရင်တော့ အတတ်ပညာတစ်ခုကို အကျအန သင်ပြီးမှသွား၊ စွန့်စားရကျိုးနပ်နိုင်တယ်။

ချစ်တပည့် ...

ကျောင်းပိတ်ရက်အားမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် လေကန် အချိန်ဖြုန်းနေရတာ မှန်းလာပြီတဲ့။

အေး ... မင်းမဆိုးဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချိန်ဖြုန်းနေမှန်း သိတယ်။ ဒါဆို ပြင်လိုက်ရင် ခဏပဲ။ အိုကေသွားလိမ့်မယ်။

ပထမဆုံး မင်းလုပ်ရမှာက မင်းစိတ်ဓါတ်ကို ပြုပြင်။ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့ စိတ်မျိုးမွေး။ အောင်မြင်ကြီးပွားစေကြောင်း နည်းကောင်းတွေ ပေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေရှာဖတ်။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ နည်းလမ်းတွေ လက်တွေ့ကျင့်သုံး။

ဒုတိယအချက်က နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံနိုင်ဖို့အတွက် အင်္ဂလိပ်စာကို ကျကျနနသင်။ အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာဖတ်။ သုံးစားလို့ရအောင်သင်နော်။ အောင်လက်မှတ်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုမေးတဲ့ အင်တာဗျူးတွေမှာ ခဏခဏ ကျနေတာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့။

တတိယအချက်က ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး အတတ်ပညာတစ်ခုကို ကျကျနနတတ်အောင်သင်။ ပြီးတော့
ကွန်ပျူတာကို လုပ်စားလို့ရအောင်သင်ပေတော့။

အခု...ဆရာပြောတာတွေကို မင်း အသေအချာလုပ်ရင်
အချိန်တောင်လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကတော့ သူ့ဘာသာ သွားနေတာပဲ။
ကိုယ်ကရအောင် ယူတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ မင်းက ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးပါကွာ။
အရိပ်ပြရင် အကောင်းမြင်နိုင်ပါတယ်။

*

အခန်း(၂)

ဘဝခရီးမှာ အချစ်ဆိုတဲ့
မြို့လေးကိုဖြတ်သန်းသွား
ရတဲ့အခါ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မာန်မာန၊ အတ္တတွေ
လျော့နည်းအောင်
လေ့ကျင့်ပြီးမှ သတိနဲ့
ဖြတ်သန်းသွားစေချင်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတဲ့ပြိုင်ပွဲမှာ
တစ်ကြိမ်အောင်မြင်ပေမဲ့
နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်
ကြိုးစားခွင့်ရှိသေးတယ်။

**Knowledge is
power.**

အကြားအမြင်
ဗဟုသုတဆိုတာ
တန်ဖိုးပါ။

ချစ်တပည့် . . .

‘လူတွေ ဘာနဲ့နေ... တရုတ်ကားနဲ့နေ’ ဆိုသလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီ။

ရုပ်မြင်သံကြားကလာနေတဲ့ တရုတ်ကားတွေက

အင်မတန်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတာမို့။ လူတော်တော်များများဟာ အဲဒီ

တရုတ်ကားတွေနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့ညတာလေးကို ကုန်ဆုံးသွားစေခဲ့တယ်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာတဲ့သူတွေ အဖို့တော့ အလွန်ဟန်ကျတဲ့ အပန်းဖြေစရာ တစ်မျိုးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီတရုတ်ကားတွေဟာ ကျောင်းသားလူငယ်တွေအဖို့တော့ လေ့လာဆည်းပူးရမယ့် အချိန်တွေကို ဝင်လှစားနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို့ မြင်ရမယ်။ သူတို့ကို လွတ်အောင် ရှောင်ရမယ်။ သူတို့က ကိုယ်ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ့် အချိန်တွေကို တစ်နေ့(၂)နာရီ လုယူဖို့ ကြိုးစားနေတာ။

အဲဒီအချိန်တွေကို ဆုံးရှုံးသွားရင် တစ်နေ့(၂)နာရီ၊ တစ်လနာရီ(၆၀)။ တစ်နှစ်ဆို နာရီပေါင်း(၇၂၀)။ ရက်နဲ့တွက်ရင် (၃၀)ရက်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်လ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ တရုတ်ကားကြည့်နေတဲ့ သဘောပဲ။ တစ်လဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ဘာသာရပ်တစ်ခုကို အစအဆုံးကျက်မှတ်ပြီးနိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ။

ကဲ...ချစ်တပည့်...မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ ဘာလုပ်သင့်တယ် ထင်သလဲ။ ဆရာကတော့ တရုတ်ကားကြည့်တာ မကောင်းဘူးလို့ မပြောဘူး။ ကြည့်လို့ကောင်းတာကိုး။ မင်းကသာ မင်းဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကို ဖြုန်းသင့် မဖြုန်းသင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားဖို့ပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ စာမေးပွဲတွေပြီးတဲ့အခါ အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့ တရုတ်ကားတွေ ကြည့်နိုင်သေးတယ်ဆိုတာ သိထားဖို့ပဲ။

ချစ်တပည့် . . .

မင်းလက်ထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ ကျွန်းတုံးတစ်တုံး ရထားတဲ့အခါ မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ စဉ်းတီတုံး လုပ်ပစ်မှာလား။ ဘုရားဆင်းတု ထုမှာလား။

ကျွန်တော်မှ ပန်းပု မထုတတ်တာ၊ ရောင်းစားပစ်မှာပေါ့လို့ မင်းဖြေချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ သိနေတယ်လေ။

တကယ်တော့ ဘဝမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပန်းပုဆရာတွေ ချည်းပါကွာ။ ကိုယ့်ဘဝကိုထုဆစ်နေကြတာ။

တချို့က လှလှပပ သားသားနားနားနဲ့ တန်ဖိုးရှိစင် ထုဆစ်နိုင်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ အားကြိုးမာန်တက် ထုဆစ်ကြတယ်။ ပိုပြီးကောင်းအောင်လည်း ကြိုးစားထုဆစ်ကြတယ်။ အင်း... တချို့ကျ တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထုဆစ်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူများရဲ့ထုထွင်းခြင်း ခံနေကြရတာတယ်။ သူများအကြိုက် ပုံသွင်းခံကြရတယ်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထုဆစ်ရမှန်းသိတဲ့ လူတွေကတော့ သူတို့ဘဝကို အတောက်ပဆုံး အသားနားဆုံး တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်အောင် ထုဆစ်ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လက်လှမ်းမှီရာ ဘဝတွေကိုပါ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ထုဆစ်ပေးသွားကြတယ်။ အဲ့ဒီလူတွေ လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ သူတို့နာမည်နဲ့ လက်ရာတွေဟာ တခမ်တနား ကျန်ခဲ့ကြတယ်လေ။

အဖိုးတန်တဲ့ ကျွန်းတုံး၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝကို ရထားပြီးမှတော့ စဉ်းတီတုံး လုပ်မပစ်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်မသုံးတတ်လို့ သူများကို အောက်ဈေးနဲ့လည်း ရောင်းမပစ်ပါနဲ့။ အမြင့်မြတ်ဆုံး အဖိုးတန်ဆုံး ရုပ်တုဖြစ်အောင် ထွင်းထုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ မင်းမှာ ကြိုးစားနိုင်စွမ်းရှိတာ ဆရာသိပါတယ်။

ချစ်တပည့် . . .

သန်းပေါင်း(၆၀)ကျော်ရှိတဲ့ တို့နိုင်ငံမှာ မင်းအတွက် ရပ်တည်ဖို့

တစ်နေရာစာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုချင်တဲ့ နေရာတစ်နေရာဖြစ်ပါ့မလား။
တချို့က ပါးစပ်ကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လျှောက်ပြောပြီး ဘာတစ်ခုမှ
ဟုတ်တိပတ်တိဖြစ်မြောက်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ တန်ဖိုးရှိပြီး လူတကာ
အထင်ကြီးနှစ်သက်တဲ့ နေရာမျိုးရဖို့ဆိုရင်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
ခပ်ချောင်ချောင်လေးရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘဝမှာ အရင်းအနှီးတွေအများကြီး
ပေးဆပ်ခဲ့ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ လူတွေအများကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရလိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ တာတိုပြေးပွဲဖြစ်လိုက်၊
တစ်ခါတစ်ရံ တာဝေးပြေးပွဲဖြစ်လိုက်နဲ့ အမြဲတမ်းပြိုင်ပွဲနေကြရတာ ကွ။

မင်းရှေ့မှာ မင်းနောက်မှာ၊ မင်းဘေးမှာ မင်းနဲ့ပြိုင်မယ့် ပြိုင်ဘက်တွေ
အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ အဲ့ဒါကို မင်းကမသိဘဲ ဘဝမှာပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့
နေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ပြိုင်ဘက်တွေက မင်းကိုကျော်သွားပြီး မင်းက
ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားထဲမှာ သုံးစားမရအောင် ခံစားပြီး ကျန်သွားလိမ့်မယ်။
ဘဝဆိုတဲ့ တာဝေးပြေးပွဲမှာ မင်းကိုကျော်တက်သွားတဲ့သူတွေက
အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာချုပ်၊ စာပေဆိုင်ရာ ပါရဂူ၊ သိပ္ပံပညာရှင်
စသဖြင့် အောင်မြင်ထင်ရှားကြီးပွားသွားတာ မြင်တော့မှ ငါမှားလေခြင်းလို့
နောင်တမရနဲ့နော်။ နောင်တဆိုတာ အမှည့်လွန်ကြွေကျနေတဲ့
သစ်သီးပုပ်တစ်လုံးကွ။ သုံစားလို့မရဘူး။

ချစ်တပည့် . . .

မင်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရလို့ အားငယ်စိတ်ဝင်ပြီး သိမ်ငယ်နေသလား။
အဲ့ဒါဆို မင်းမှားပြီ။

ဆင်းရဲတဲ့သူမှ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့သူ ဖြစ်ခွင့်ရှိတာကွ။ ကမ္ဘာမှာ
ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေဟာ

ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝမှာ အလွန်ဆင်းရဲခဲ့ကြလို့ သူများနဲ့မတူအောင်
အပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ပြီး ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမှာ
ကျော်ကြားခဲ့ကြတာ။

ဥပမာ ... ငယ်ရွယ်စဉ်က စာအုပ်တောင် ဝယ်မဖတ်နိုင်လို့ သူများဆီက
ငှားပြီး မီးလင်းဖိုဘေးမှာ စာဖတ်ခဲ့ရတဲ့ အေဗရာဟင်လင်ကွန်းဟာ
အမရိကန်သမ္မတကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲသားမိသားစုက ပေါက်ဖွားပြီး သာမန်
တပ်ကြပ်လေးဘဝကနေ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်ဖြစ်သွားတဲ့ နပိုလီယန်ရဲ့
သာဓကလည်းရှိတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ကမ္ဘာမှာရော မြန်မာမှာပါ
အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆင်းရဲခဲ့ကြပေမဲ့ သူများလို
စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဖြစ်ရာဘဝမှာ တောသလို မနေခဲ့ကြဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်၊
ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးကြီးမားမားထားပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ဆင်းရဲတာအပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့အတွက်
အဟန့်အတားတစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းဆင်းရဲနေတာကို
အားငယ်မနေနဲ့။ အဲဒီလိုဆင်းရဲနေတဲ့အတွက် မင်းဟာကြီးကျယ် ထင်ရှားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခွင့်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်။

ချစ်တပည့် ...

မင်းက ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေတောင် သောက်နေပြီတဲ့။
တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဆို မင်းတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရစ်ကျစနစ်နဲ့
သေကြောင်းကြံနေပြီပဲ။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းအားဖြင့် အဆုတ်ညစ်ညမ်းပြီး
အဆုတ်ရောဂါ၊ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါတွေဖြစ်တဲ့အတွက် နိုင်ငံအတော်များများက
ဆေးလိပ်သောက်တာကို ဆန့်ကျင်တားမြစ်နေကြပြီ။

စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ ကျောင်းသားအရွယ်တွေ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မရှိဘူး။

ပြည်သူတွေလည်း သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာသာ
သောက်ခွင့်ရှိတယ်။ အများပြည်သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ဆေးလိပ်သောက်ရင်
ဖမ်းပြီး ဒဏ်ရိုက်တယ်။ အဲဒီလောက်ထိ ဆေးလိပ်အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်နေကြရတယ်။ အဲဒီဆေးလိပ်ကနေ မူးယစ်ဆေးဝါးကို
စမ်းသပ်မှီဝဲလာပြီဆိုရင်တော့ မင်းဘဝတော့ မျော့ပြီ။ အမှိုက်ပုံဘေးနားက
ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်ထက် ဆိုးပြီ။ ခွေးဝဲစားက သူများကို ဒုက္ခပေးဘူး။
မူးယစ်ဆေးစွဲသမားက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒုက္ခလှလှလေးတွေ
လက်ဆောင်ပေးတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ... မင်း ဆေးလိပ်ဖြတ်ကွာ။
မစွဲသေးဘူးဆိုရင် အစိမ်းဖြတ်။ သိပ်စွဲနေပြီဆိုရင် ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးနဲ့
တိုင်ပင်ပြီးဖြတ်။ တောမှာဆိုရင် ရှောက်ရွက်နုနု၊ မာလကာရွက်နုနုလေးတွေ ဝါးပြီး
ဖြတ်လိုက်ရင် ပြတ်တယ်။ မြို့မှာဆိုရင် နွယ်ချိုတုံးလေးတွေ ဝါးပြီးဖြတ်လိုက်။
ပြတ်ပါတယ်။ တကယ်ပဲ ဆေးလိပ်ရဲ့ မကောင်းကျိုးကို သိလို့ဖြတ်ချင်ပြီဆိုရင်
ပြတ်ပါတယ်။ ဆရာလည်း ၉-တန်း ကျောင်းသာဘဝမှာ မင်းလိုပဲ
စမ်းသောက်ကြည့်မိတယ်။ နောက်တော့ ငွေလည်းကုန်တယ်။
အမောလည်းမခံနိုင်တော့တဲ့အတွက် ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မင်းရဲ့သန့်ရှင်းနေတဲ့
အဆုတ်ထဲကို မီးခိုးလူးတွေ ရှူသွင်းပြီး ညစ်မည်းသွားအောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့။
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။

ချစ်တပည့် . . .

မင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နံပါတ်ဖိုးနဲ့ ငြိနေပြီဆိုရင်တော့ မင်း
ဘာလုပ်မလဲ။ သူနဲ့လိုက်ပြီး ထိန်းပေးမလား။ သူ့ကို နားချမှာလား။ အဲဒီနည်းက
မဟန်တာ သေချာတယ်။ မင်းပါ အဆစ်ပါသွားမယ်။

နံပါတ်ဖိုးနဲ့ ငြိတဲ့ကောင်ကို သူငယ်ချင်းချင်း ဖျောင်းဖျနားချလို့ မရဘူး။
အဲဒီတော့ မင်းလုပ်ရမှာက သူ့မိဘနဲ့ သူ ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ သူ့ကိုလည်း ချစ်တဲ့
ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ကိုသွားပြီး အကြောင်းကြား။ ပြီးတော့ အဲဒီ ကောင်နဲ့

မတွဲနဲ့။ ကင်းကင်းနေလိုက်တော့။ မနေရင် ပထမအချက် မင်းလည်း သူ့လို လုပ်တာပဲလို့ အထင်ခံရမယ်။ မင်းအိမ်ကလည်း မင်းကို မယုံသင်္ကာဖြစ်လာမယ်။ တကယ်လို့ ရဲက သတင်းရလို့ သူတို့ကို ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ရဲစခန်းတော့ လိုက်ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့နဲ့ ပေါင်းနေရင်း သူတို့ရဲ့သိမ်းသွင်းမှုခံလိုက်ရလို့ မင်းလည်း နံပါတ်ဖိုးနဲ့ ငြိပြီဆိုရင်တော့ မင်း ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးပြီ။ မင်းရဲ့ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်ပြီ။ မင်းမိဘတွေလည်း စိတ်ဆင်းရဲ သောကနဲ့ ငိုကြွေတော့မယ်။ မင်းကို ချစ်ခင်သူတွေကလည်း နှမြောတသ ယူကျုံးမရဖြစ်တော့မယ်။

ဒီတော့ နံပါတ်ဖိုးနဲ့ ငြိနေတယ်လို့ ထင်တဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ကင်းကင်းနေ။ သူက ခွေးရူးကိုက်ခံထားရတဲ့ သူနဲ့တူတယ်။ မကြာခင် ခွေးရူးပြန်ပြီး သေတော့မှာ။ မင်းက အနားကပ်သွားလို့ မင်းပါ အကိုက်ခံလိုက်ရရင် ဆေးမရှိဘူးနော်။ သတိထား။

ချစ်တပည့် . . .

မင်းတို့အရွယ်မှာ ဆရာကောင်း ဘယ်လိုနေထိုင်၊ ပြုမူပြောဆိုခဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်လို့တဲ့။ ရပါတယ်။ ပြောရမှာပေါ့။

မင်းတို့အရွယ်မှာ ဆရာ အားကစားလုပ်တယ်။ ၄-တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာ ခြင်းလုံးသင်တယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်မှာ ကြက်တောင်ရိုက်တယ်၊ ခြင်းလုံးခတ်တယ်။ ပြီးတော့ ၈-တန်းကျောင်းသားမှာ ကဗျာရေးနေပြီ။ အချိန်အားရတိုင်း စာဖတ်တယ်။ ပီမိုးနင်းစာအုပ်တွေ၊ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းစာအုပ်တွေ၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နဲ့ ခင်နှင်းယုရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်တယ်။ ကျောင်းတတ်တယ်။ ညနေဘက် ခြင်းခတ်တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ကြက်တောင်ရိုက်တယ်။ စာအုပ်ကတော့ အစုံဖတ်တယ်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ တော်တော်များများ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီ စာရေးဆရာကြီးတွေ

အားကျပြီး တစ်နေ့မှာ ငါလည်း စာရေးဆရာဖြစ်ရမယ်လို့
ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့တယ်။ ကြိုးလည်းကြိုးစားခဲ့တယ်။

ကျောင်းစာမှာတော့ အလယ်တန်းအဆင့်မှာ အဆင့် (၁)က (၅)
အတွင်းရှိပြီး၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ၉-တန်းထိ အဆင့် (၅)မ (၁၀)တွင်း
ရှိခဲ့သေးတယ်။ ၁၀-တန်းမှာတော့ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ခဲ့တယ်။
စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ရနိုင်တဲ့အထိ အမှတ်ရခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း
ပညာရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ခဲ့တယ်။ ဆေးလိပ်စမ်းသောက်ကြည့်တယ်။
မကောင်းမှန်းသိလို့ဖြတ်ခဲ့တယ်။ အရက်သောက်ကြည့်တယ်။ မူးတဲ့အရသာကို
မကြိုက်လို့ မသောက်တော့ဘူး။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေ
လေ့လာဖတ်ရှုပြီး ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာတယ်။ ဒါပါပဲ။

သိပ်မထူးခြားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ဘဝကို အကျိုးရှိရှိ
ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည် တယ်။ မင်းလည်း တစ်ချိန်မှာ
လူငယ်ဘဝကို အကျိုးရှိရှိ ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရပါစေ။

ချစ်တပည့် . . .

မင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ပြီး ကြေကွဲနေတယ်တဲ့။
ဆရာ သတင်းကြားပါတယ်။ မင်းတော့ ဆရာ့လိုဖြစ်ဦးတော့မှာပဲ။

သစ်ရွက်ကလေးပေါ်မှာ စာရေးပြီး ဆွေးနေရဦးမယ်။
အဲ့ဒီရည်းစားစိတ်ဝင်သွားရင် ဘယ်လောက်တော်တဲ့ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲမှာ
အဆင့်ကျသွားမှာပဲ။ အဲ့ဒီ ရည်းစားစိတ်က ဆိုးတယ်ကွ။ သွားလည်း သည်စိတ်၊
စားလည်း သည်စိတ်၊ စာဖတ်တော့လည်း စာရွက်ပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာ။ ဘယ်မှာလာ
စာဖြောင့်ဖြောင့် ကျက်နိုင်တော့မှာလဲကွာ။ လူကြီးတွေ မသိအောင် သူတို့အိပ်ချိန်မှာ
စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရည်းစားစာ ခိုးရေးရသေးတော့ အိပ်ရေးလည်း
ပျက်ပေါ့ကွာ။ တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်နေရင်းနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေးပြီး ငိုငံသွားလို့

ဆရာရဲ့ အငေါက်ခံရတာ မျိုးလည်း ကြုံရတယ်။ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထပြေးချင်သလို၊ ထအော်ပစ်ချင်သလို။ ညကြီးသန်းခေါင် ကောင်မလေးကို ပြေးတွေ့ချင်တာမျိုး ခံစားရတယ်ကွာ။ ရေရေလည်လည်ပဲ။ ကောင်မလေးက မကြည်ရင် ထင်ရာလုပ်ချင်တာမျိုး။ ကောင်မလေးပြောတဲ့ စကားတွေနားထဲ ပြန်ကြားနေတာမျိုး။ မအီမလည်ကြီးနဲ့ ခံစားချက်ဆိုးပါတယ်ကွာ။ အဲ့ဒါ နေ့တိုင်းဖြစ်၊ နေ့တိုင်းခံစားနေရတာ ။ အိမ်မှာလည်း ကိုယ့်မှာ အပြစ်တစ်ခုခုလုပ်ထားသလို ခံစားနေရတဲ့အတွက် ရဲရဲတင်းတင်းမရှိဘဲ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြစ်နေတယ်။

အဲ့ဒီလိုမျိုး ခံစားနေရတဲ့ကောင်နဲ့ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ သူနှစ်ယောက် ယှဉ်ကြည့်လိုက်။ ဘယ်သူနိုင်မယ် ထင်သလဲ။ ဆရာလို စောစောအမြင်မှန်ရနော်။ မဟုတ်ရင် စာမေးပွဲမှာ ခွေးကျဝက်ကျ ဖြစ်နေဦးမယ်။ ဒီထိတော့ မင်းတွေ့တက်မှာပါ။

ချစ်တပည့် . . .

မင်း ဘဝခရီးမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကို မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းသွားရမှာပဲ။ အဲ့ဒီ အချစ်မြို့လေးအကြောင်း မင်းကို ကြိုသိစေချင်တယ်။

အဲ့ဒီ အချစ်မြို့လေးဟာ အင်မတန် သန့်ရှင်းအပြစ်ကင်းတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ပါပဲ။ မေတ္တာ၊ အကြင်နာ၊ စေတနာတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့အတွက် အဲ့ဒီ အချစ်မြို့သူ မြို့သားစစ်စစ်တွေရဲ့မျက်နှာဟာ ပျော်ရွှင်ကြည်လင် အေးချမ်းနေသတဲ့။ သူတို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဝန်တို၊ ရန်လိုတာ။ ဒေါသမာန်မာနတွေနဲ့ ရက်စက် ယုတ်မာတာတွေ မရှိဘူး။ သူတို့မှာ ချစ်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ငှက်ကလေးတွေလည်း ချစ်တယ်။ ပန်းကလေးတွေလည်း ချစ်တယ်။ လေညင်းတွေလည်း ချစ်တယ်။ တောင်တန်းကြီးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။

တေးသီချင်းတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ ပြီးတော့ လူလူချင်းလည်း ချစ်သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ အချစ်မြို့က အတုနဲ့အစစ်ဆိုပြီး နှစ်မြို့ဖြစ်နေသတဲ့။

လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီမြို့ထဲကို တဏှာရာဂ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊

မာနအတ္တတွေကိုင်စွဲပြီး ဝင်လာရင် အချစ်မြို့အတုကို တွေ့ရှိခံစားရသတဲ့။ အဲဒီ

မြို့မှာ တပ်မက်စွဲလမ်းစရာတွေ၊ သဝန်တို ရန်လိုပြီး ညည်းဆဲတိုက်ခိုက်တာတွေ၊

မာန်မာနနဲ့ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ဆူညံနေတာတွေ မျိုးစုံကြားရသတဲ့။

အချစ်လို့ အမည်တပ်ထားတဲ့ တဏှာရာဂတွေ ဆူပွက်ပြီး ဖက်တွယ်နေကြတဲ့သူတွေ

အများကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ အချစ်မြို့က ထူးဆန်းတယ်နော်။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းသလို စိတ်ဆင်းရဲသောကကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်။

အဲဒီမြို့ကလေးကို ဖြတ်သန်းသွားတဲ့အခါမှာ သတိထားပါ။ လောဘ၊

ဒေါသ၊မာန်မာန၊ အတ္တတွေ လျော့နည်းအောင် လေ့ကျင့်ပြီးမှ အဲဒီ မြို့ကို သတိနဲ့

ဖြတ်သန်းသွားစေချင်တယ်။ မင်း ... ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပါ။

*